

Gad: Det Mindretal, som ved denne Sags 2den Behandling indstillede til det ærede Thing en Dagsorden, som dengang ikke blev vedtagen, idet den faldt med lige mange Stemmer for og imod, anseer det idag for sin Pligt at stemme imod Loven og opfordre Thinget til at stemme imod den, og dette Mindretal har, ligesom det ved 2den Behandling havde bedt mig om at tage Ordet paa dets Vegne, ogsaa idag anmodet mig om at begrunde dets Stilling, og jeg skal derfor tillade mig at gaae om ikke dybt ind paa de forskjellige Enkeltheder, saa dog noget ind paa Sagen i dens Almindelighed. Ved 2den Behandling mente Mindretallet, at det ikke alene var vor Pligt at paavise, hvorfor vi ikke kunde gaae ind paa denne Lov, og hvorfor vi maatte fastholde, at denne Lov var saaledes, at den ikke kunde være brugelig til at naae det Formaal, hvorfor Loven, som den foreligger, dog alene er bragt tilveie, men vi mente tillige ved 2den Behandling, at det var vor Pligt at paavise for Thinget, hvilken Veie vi ansaae for den ene rette, om der end maaskee kunde være forskjellige Meininger om visse Enkeltheder. Dette sidste Formaal, at vise for Folkethinget og vise for Folket, hvilken Veie vi mene, der skal gaaes ved denne Skattesag, have vi naaet ved Sagens 2den Behandling. Der blev givet mig og det ærede Medlem for Veile Amts 5te Valgkreds (S. Tørgensen), som hører til Udvalgets Mindretal, og forskjellige andre Medlemmer i denne Sal saadan Leilighed til at udtale sig derom, at det ikke kan være tvivlsomt for Noget, hvorledes vi mene, at denne Sag bør ordnes, og hvilken Veie vi mene, der bør gaaes for paa en tilfredsstillende og varig Maade at faae ordnet en directe personlig Skat paa Indtægten. Efterat vi have gjort dette, staaer der kun tilbage for os at gjøre, hvad vi formaae, for at et Lovforslag, som vi ikke troe vil være istand til at opfylde sit Formaal, ikke skal blive til Lov. Jeg tillod mig ved 2den Behandling paa Mindretallets Vegne at udtale som vor Overbeviisning, at denne Lov led af saadanne Mangler, at den, naar vi betragtede den fra de forskjellige Hovedsynspunkter, hvorfra man bør betragte en Skattelov, utvivlsomt helst bør forkastes. Jeg skal ikke vende tilbage til alle

Enkeltheder, men jeg skal dog tilbagefalde i Thingets Grindring, at vi dengang paaviste for de Herrer, at denne Skattelov ikke opfylder nogen af de Fordringer, som en Skattelov saavidt muligt bør opfylde, ikke engang den at give Statskassen en passende fornuftig Sikkerhed for, at den faaer de Midler, som paaregnes ved Stats Bevilgelse efter Loven. Jeg paaviste dengang paa Mindretallets Vegne, at denne Lov ikke heller vil opfylde det Formaal, man især tilsigter, og paa Grund af hvilket man har været misfornøiet med Contingentsystemet, nemlig at lade Skatten falde ligeligt. Det er saa langtfra, at man tør vente, at Skatten efter denne Lov vil falde ligeligere end efter en Contingentsbestaatning, at man snarere efter al mulig menneskelig Beregning maa slutte, at den vil falde ganske anderledes ulige, end det hidtil har været Tilfældet, falde ulige ikke paa enkelte, fra hverandre mere eller mindre fjerntliggende Communer i Landet, men ulige imellem Mand og Mand i samme Commune, imellem Nabo og Nabo, og falde ulige saaledes, at det er de, der komme til at svare Skatten, som ærlig hjælpe dem, der skulle ligne Skatten, til at finde Indtægten, hvortil der omvendt bliver en fritagelse for dem, der ville gjøre Alt, hvad de formaae, enten directe eller indirecte, for at skjule Indtægten. Jeg paaviste dengang paa Mindretallets Vegne, at de Midler, hvorigjennem man skulde søge at modvirke de menneskelige Ubehøieligheder hos Alle i den Slags Forhold, ikke staae til, at det aldeles ikke staaer til, naar man har stillet Communalbestyrelserne saaledes, som skeet er, at det heller aldeles ikke staaer til, naar man undersøger Forholdet med Hensyn til de Skattecommisariater, som man har indsat, og at det heller ikke staaer til ligeoverfor de enkelte Personer, som muligen føle, at de svare Mere end Andre, hvis Forhold de kjende, fordi det dog ikke faaer virkelig Betyhning for deres egen Skatteydelse, om de kunne virke med til, at enkelte, som de daglig leve i Forhold til og rimeligvis ere mere eller mindre knyttede sammen med, komme til at svare lidt Mere; men det, som derimod ene har væsentlig Betydning, er Noget, ligeoverfor hvilket de staae magtesløse, nemlig, at alle